

staaet til Regeringen eller, rettere sagt, til Statsmagten, og hvilke Garantier der gensidig har været. Kun saa meget stod mig klart, at jeg fandt, det var en forurettet Mand, og det forekommer mig tilstrækkeligt til at prøve at bringe Sagen frem her.

Nu kunde man jo sige, at naar saa mange have gjort det tidligere — han selv med — uden Held, saa vilde det være overflødig at forsøge det endnu en Gang. Men vedkommende Mand, der er gammel, synes at have gjort sig det til sit Livs Opgave at faa en Løsning af denne Sag. Han synes at være stærkt eksalteret, hvad der ikke er underligt, hvis han virkelig har lidt saa stor Uret, som han selv formener. Det er altsaa endt med at blive en Ide hos ham, som han maa have løst, forinden han kan forlade denne Verden. Jeg fik, som sagt, det Indtryk, at det var en forurettet Mand, men uden at det var mig muligt at faa Klarhed over, hvem der bærer Skylden for Forurettelsen. Andragendet har været indbragt en Gang tidligere fra min Side uden noget Held, og naar jeg ikke fandt mig foranlediget til den Gang at gaa saa vidt som nu, nemlig til at stille et Ændringsforslag for at faa Sagen diskuteret, var det, fordi jeg ad andre Veje søgte at faa gjort noget ved Sagen, nemlig ved Anmodning til daværende Indenrigsminister Bramsen om at prøve at lade Sagen undersøge gennem Ministeriet saa godt som muligt. Dette gjorde Ministeren ogsaa. Han lod en Kontorchef paatage sig at grave alle disse Sager igennem for at finde, hvorvidt Staten kunde have nogen Forpligtelse, eller om der i hvert Tilfælde forelaa en saadan Forurettelse, at Billighedshensyn maaske talte for, at man tog sig af den. Det Resultat, man den Gang kom til, var for mit Vedkommende følgende: Da jeg om Foraaret henvendte mig til Ministeren, henviste han mig til den vedkommende Kontorchef, som var nuværende Departementschef Nordlien, og bad mig, om jeg hos ham vilde søge de fornødne Oplysninger, for saa vidt han maatte være færdig. Jeg forespurgte saa Kontorchef Nordlien, den Gang dette Arbejde var færdigt, og han erklærede da, at efter at han med stort Arbejde havde gennemgravet denne Sag, fandt han ikke, at den vedkommende havde noget som helst juridisk Krav paa Staten. For saa vidt var jo alt utvivlsomt i den fuldkomneste Orden. Noget andet var, om han virkelig var en forurettet Mand, det var en Mulighed, som laa for, og da nu maaske ingen anden end Staten kunde rette

paa det, hvad skal jeg kalde det Uheld, som han havde lidt ved den Lejlighed, var det jo tænkeligt, at Billighedshensyn maaske kunde tale for, at man gjorde et Forsøg i den Retning. Derom kunde han naturligvis ikke udtale sig videre, men nu vilde det samlede Materiale i Uddrag blive tilstillet Ministeren, som saa vilde have at træffe Bestemmelse om, hvorvidt han vilde gøre et Forsøg over for Rigsdagen i saa Henseende. Inden dette Forsøg blev gjort, traadte imidlertid Bramsen af som Minister, og derved faldt Sagen foreløbig.

Nu har den vedkommende Mand igen i Aar anmodet mig om at indbringe Andragendet, og det har jeg gjort efter at have forespurgt ham, om han selv har foretaget sig noget andet i den Retning. Han har derpaa svaret, at han ogsaa har rettet Henvendelse til Ministeren om at faa Sagen taget op til Undersøgelse en Gang endnu. Det er, hvad jeg tror, nødvendigt ved denne Lejlighed at fremsætte til Forstaaelse af Sagen. Jeg skal nu blot tilføje, at jeg selvfølgelig ikke ønsker, at der skal afstemmes om dette Forslag, thi det følger af sig selv, at det vil blive forkastet, efter den Stilling, Finansudvalget har indtaget, og som jeg erkender, at det, som Forholdene ligge for, maatte tage. Men mit Ønske var at henstille til den højtærede Minister, om han ikke maatte finde Anledning til i det mindste at prøve at lade det Materiale sigte, undersøge og klare, som er frembragt i hans Forgængers Tid paa det Omraade, for mulig en Gang for alle her i Salen at komme til en absolut Erkendelse af, hvorvidt et Billighedshensyn over for den vedkommende kunde tale for at yde en eventuel Erstatning. I det Øjeblik dette blev udtalt fra Ministeren — som utvivlsomt, hvis der var nogen Berettigelse for, at der skulde gøres noget i den Retning, ogsaa vilde gøre det — mener jeg for mit Vedkommende, at der er gjort ikke alene fra de enkelte Medlemmer, der Tid efter anden have taget sig af Sagen, men ogsaa fra det samlede Ting, hvad der overhovedet kan gøres. Jeg vil derfor varmt henstille til den højtærede Minister at lade dette Materiale undersøge. Det kan maaske neppe ske nu, da den Mand, som særlig har bearbejdet det, for Tiden er bortkommanderet i anden Statstjeneste, nemlig til Vestindien, men en Udtalelse fra Ministeren om, at det vil blive gjort i Løbet af Sommeren, naar denne Mand forhaabentlig atter vender tilbage, vil ogsaa være tilstrækkelig ved denne Lejlighed. Jeg forbeholder mig,